A°. 1834. ZONDAG DEN

N°. 26. 30sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

EDICTALE CITATIE.

(14767) Uit krachte van acte eerste default, met admissie tot eene tweede daging, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, in dato 28 Februarij 1834, aan RICHARD VAN REES ARNOLDUSZOON, in qualiteit als blijkens Acte gepasseerd den 29 April 1830, ten overstaan van den Gezworen Klerk PIETER VOS en Getuigen, door QUIRIN GEORGE PICHOT, gesubstitueerd tot de waarneming der belangen van den Boedel wijlen JOHANNA CHARLOTTA VOGT, weduwe van GEORGE NICOLAAS LINCK, welke is geweest universeele Erfgenaam van haren overleden Echtgenoot GEORGE NICOLAAS LINCK, impetrant van appointement van Edictale Citatie ter eenre.

Zoo wordt door mij Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, voor de *tweede* maal bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaar bij dezen, alle *bekende* en *onbekende* buitenlandsche Crediteuren, mitsgaders allen en een iegelijk die eenig regt of pretentie van wat aard of natuur ook zullen vermeenen te hebben, op ende jegens den voormelden Boedel van JOHANNA CHARLOTTA VOGT, wed. GEORGE NICOLAAS LINCK, geïmpetreerden ter andere zijde.

Omme te compareren ter geprivilegeerde rolle van het Geregtshof te *Suriname*, welke gehouden zal worden in de maand November 1834, ten einde de impetrant qq., te zien dienen van acte eerste default en tweede daging, bij Edicte *ad valvas curiæ*, en wijders met de impetrant qq., voort te procederen als naar regten.

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd aan *Paramaribo* den 28sten Maart 1834.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

ADVERTISSEMENTEN.

TRANSPORTEN.

(6018) Den 25sten Maart 1834. J. A. H. ARNZEN, A. H. E. ARNZEN en J. H. GEISLER n. ux., aan J. P. N. DUCELLE, van het Huis en Erf, aan de *Hooge Straat*; bekend onder La. D. No. 763.

Den 28sten. MARIA MARGARETHA van NEGREB, JOHANNES van NEGREB en CORNELIA van NEGREB, aan ISABELLE CATHARINA van NEGREB voor hare minderjarige Dochter JOHANNA MARIA ELISABETH BRAAM, van drie vierde gedeelte van het Erf, gelegen aan de *Maagden Straat*, La. D. No. . . tusschen de Erven van de Lutersche Diaconie, en het Erf behoord hebbende aan W. P. PRINS.

Idem. Exploicteur bij het Geregtshof, aan J. C. DOERRLEBEN, van het Erf en daarop staande Gebouwen, aan de *Graven-* of *Soldaten Straat*, bekend onder La. D. No. 67; aangekomen hebbende CORNELIA SCHEPER en CONSTANTIA VERSCHUUR, als Erfgenamen van wijlen MACHIEL ANTON WOLFF.

Idem. VICTOR KUVEL, aan J. CORONEL, van het Erf en daarop staande Gebouwen, gelegen aan de *Watermolen Straat*, bekend onder La. A. No. 134.

HIJPOTHEEK.

T. H. STOLKERT, 1ste *Hijpotheek*, aan P. H. ARONS qq. c. s., de minderjarige E. en S. P. SCHOUTEN, te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Hooge Straat*; La. D. No. 792.

Paramaribo den 29 Maart 1834.

WENTHOLT,
Adj. Griffier.

(15236) De AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees- Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie*, zullen op Vrijdag den 4den April e. k., des namiddags ten *vier* uren, door den Vendumeester J. E. LIJONS, ter voorschreve Kamer, publiek doen verkoopen: Meubelaire Goederen, Mans en Vrouwen Kleederen, enz., enz.; aankomende de Boedels van JOHAN BERNARD WURMB; EVERHARDUS ADRIANUS VAN BERGEN; HENDRIK BERCKX; JUDITH PHILIP JACOBS, wed. ALEXANDER MOZES ELIAZER en JOHANNA CAROLINA BÖHM.

Als mede de Negerin *Adriana*, met haar Kinderen *Bebé* en *Willem*.

Den Neger *Primo*, bijgenaamd *Rozou*.

Den Neger *Jean*, bijgenaamd *Jean Pierre*. Aankomende den Boedel J. B. WURMB.

Den Neger *Cupido*; aankomende den Boedel E. A. VAN BERGEN.

Den Slaaf *Charles*; aankomende den Boedel J. P. JACOBS, weduwe A. M. ELIAZER.

De Negerin *Mietje*; aankomende den Boedel J. C. BÖHM.

Voorts de Negerin *Afiba*; aankomende de gezamenlijke Erfgenamen van den Boedel SUSANNA JOHANNA van PFANNENSTILL.

De Negerin *Adjuba* met haar Kind *Antonie*; — en

Den Neger *Karel*; aankomende den Boedel FRANCINA van FEHRING.

Paramaribo den 28 Maart 1834.

C. A. FISCO,
2le Commies.

(15664) J. P. L. WEIMANN, voornemens zijnde den 15den April de Kolonie te verlaten, verzoekt zijne respective Debiteuren, ter vermijding van onkosten, betaling te presteeren.

Wijders zal den Vendu Meester M. A. KEIJZER, ten zijnen huize, aan de *Waterkant* bij de *Vischmarkt*, op Woensdag den 2den April, aan de meestbiedende verkoopen:

Groene- en zwarte Thee, extra Roode- Rhijnsche- en Maderawijn in kisten en oxhoofden, Conjac in kelders, Witlood, Lijn- Raap- en Patent Olie, Pijpen in mandjes, Spijkers, geelhechte Houwers, Schoppen, Houweelen, Linnens, zwarte- en bruine Laukensche Rokken, &c. &c.

De Goederen zijn daags vóór, en op den verkoopdag voor een ieder te zien.

(15217) De ondergeteekende zal door- en ten huize van den Vendumeester J. E. LIJONS, op Donderdag den 3den April e. k., des morgens ten *negen* uren, publiek doen verkoopen: het reeds bij vorige Couranten geannonceerd *HUIS en ERF*, met verdere *ZIJGEBOUWEN en STEENEN PUT*, gelegen aan de *Heeren Straat*, bekend onder La. C. No. 60; aankomende den Boedel J. H. GREEVEN.

Zijnde de bewijzen van eigendom en koop-conditien ter *visie* van belanghebbenden, ten huize van voornoemden Vendumeester.

Paramaribo den 24 Maart 1834.

C. D. KONING.

(15653) De ondergeteekende verzoekt mits dezen, alle de Debiteuren van de gedissolveerde Firma van DE MEZA & B. VAN EMDEN, om ter voorkoming van regtsmiddelen, ten spoedigste hunne verschuldigde te komen of te laten voldoen, ten einde hij daardoor in staat gesteld worde, aan de Crediteuren derzelve Firma, hunne te goed hebbende te betalen.

Paramaribo den 26 Maart 1834.

ABM. RAPHL. DE MEZA.

L. D. J. VAN BOMMEL

(15657) Heeft ontvangen per de Schepen *Agenoria* en *de Jonge Willem*:

Boter, Z. M.- Leidsche- en Zwitsersche Kazen, Mootzalm in vaatjes, ¼ ankers zuur- en Bloemkool, idem in stoopen, Stokvisch, Aardappelen.

½ en ¼ Rookzalm in blik, Ossen Hazen in idem, Moutarde de Maille, Vinaigre de Maille, differente Engelsche Sausen en Mosterd, Geleijen en Confituren in potten, drooge Fransche idem in dozen, Pruimedanten in vaatjes en in stoopen, gedroogde Appelen in vaatjes en in stoopen, Peeren, Corenten, Fermicellie, Macaronie in stoopen, Augurkjes, Olijven en differente Zuuren in idem, Banket, Heilikmaker, Utrechtsche Theerandjes en Koeken in trommels, Brambozen Koekjes en Suikerwerk in fleschjes, Likeuren, Vruchten op Brandewijn, Elixer Guillé en Stougthon, Bessensap in kruikjes, Zoete Olie.

Roodewijn in oxhoofden, Rose Medoc, Pouillac la Fitte Medoc, Mouton d'Armailhac van anno 1828, differente Rhijnwijnen, als: Geisenheimer en Marckebrunner anno 1825, Niersteiner en Rudesheimer anno 1819, Genever in dubb. en enkelde kelders, Cognac in idem en in kistjes van 12 flesschen, Azijn in oxhoofden.

Osnabrugsch- fijn Hollandsch- Huismans- en Vlassen Linnen, fijn gecouleurd en Adelaïde Neteldoek, Ginghan, gecouleurd Jean, Beddetijk, ruw- en wit Zeildoek, Katoenzakken Linnen, gemaakte Koffijzakken.

Glaswerk in soorten, als: Roodewijn- Madera- en Likeur Glazen, Water- en Bier dito, Tafel Stulpen, Gang- en Schotlantaarns met vergulde bronze monteersels, geschilderde Muur dito, Theekistjes, Glazen Ruiten, Engelsche bronze hangende en staande Astraal- en Sinombre Lampen.

Laarsen, hooge- en lage Schoenen, Schrijf- en Postpapier, Speelkaarten, Tabak in soorten, Neger Buffels, Nokpannen, Haver in 3 zaks vaten.

DEGENHARD & KRAMER

(15225) Hebben ontvangen per de Ferzame Kapt. W. VAN DER KOLFF, en bieden tegens civiele prijzen ter koop, aan:

Beste Grasboter in 14 ℔ vaatjes, Zeeuwsche Aardappelen en Uijen in manden, Z. M.- Kom.- en Edammer Kazen, Westphaalsche- en Hollandsche Hammen, Saucijsjes, Worst en Osse Tongen in vaatjes, ½ tonnen Zoutvleesch, ½ tonnen zout- en ½ tonnen gerookt Spek, Saucijsjes de Bologne; — beste Genua- Raap- en Patent Olie, Hijsan- Congo- en Joosjes Thee, Specerijen, Mans- Jongens- en Dames Schoenen, Heeren Laarzen, fraaije Vilte en Kastore Hoeden; Madera- en Rhijnwijn, Liqueuren en meer andere Goederen.

Paramaribo den 26 Maart 1834.

(15654) Kasseer *ZOUTVLEESCH*, van bijzondere goede kwaliteit, in kwart tonnen, te bekomen bij

GEBROEDERS SOESMAN.

(15662) Den 9den Maart is op de Plantaadje *'t IJland* vermist, een *VIER RIEMS CORJAAL*, lang 29 voeten, breed 4 vt. 1 dm. en diep 1½ vt., voor en achter met platlood belegd, binnen en buiten gegrondverft, behoorende aan den op voornoemde Plantaadje werkende Neger GABRIEL van NORA; de eerlijke vinder wordt verzocht hetzelve aan voormelden Neger, of aan den ondergeteekende tegens eene goede belooning te bezorgen.

Paramaribo den 28 Maart 1834.

E. SCHEFFER.

VERLOREN:

(15646) Op den 26sten Maart a. c., eene gouden *RING*, waaraan een gouden *CACHET* en een ijzeren *SLEUTELTJE*; — de Vinder wordt verzocht, dezelve tegen een billijke belooning, ter dezer *Drukkerij* terug te bezorgen.

NICOLAAS SOMVEEN.

(15647) Kapitein H. HAGERS, voerende de Nederlandsche Bodem *Margaretha*, is voornemens den 20sten April, zijne terug reize naar *Rotterdam* aan te nemen.

Paramaribo den 30 *Maart* 1834.

NAAR AMSTERDAM ZAL VERTREKKEN

(15655) Het Schip *Sara Anna Cornelia*, Kapt. H. K. DIJKHUIS, en Brievenzak sluiten ultimo April aanstaande.

Paramaribo den 26 *Maart* 1834.

E. D. DEKKER.

Laatstgenoemde heeft ook nog Hollandsche DEELEN te koop, 1¼ en 1¾ dm. differente lengte.

Mengelwerk.

OVER DE CHARAKTERKUNDE (PHRENOLOGIE) IN BETREKKING TOT DE CRIMINELE JUSTITIE.

(*Uittreksel uit de Gazette des Tribunaux.*)

De wetenschap der beroemde geneeskundigen Gall en Spurzheim is sedert eenigen tijd het onderwerp geworden van eenen levendigen strijd tusschen verscheidene dagbladen der hoofdstad. Nieuwe en gewigtige opmerkingen hebben op deze studien de geheele aandacht der geleerde wereld gevestigd. Zelfs de werken van Lavater, hoe vol ook van empirismus en dwalingen, wekken thans tot ijverige nasporingen op. Welken graad van vertrouwen men ook schenken moge aan de geleerde bemoeijingen van hen, die onder ons deze nieuwe leerstellingen voortplanten, kan men evenwel niet ontkennen, dat veelvuldige feiten en opmerkingen van een hoog gewigt aan het gevoelen van Gall het meeste belang bijzetten. Maar zoo dit belang door allen gevoeld wordt, zij vooral moeten het gevoelen, welke uit den aard van hun beroep de vertrouwden moeten worden der verborgene gedachten van die menschen, wier ziel het meest is gekweld geworden door de woeste hartstogten der misdaad; zij die, geroepen zijnde, om hunne naasten te beschermen of te veroordeelen, vooral moeten leeren den moed der onschuld te onderscheiden van de vermetelheid der misdaad; de angsten der smart van de kwellingen der knaging. Ook zoude men eene wezenlijke dienst bewijzen door aan het stof der griffien de talrijke criminel instructien te ontrukken, die men daar heeft begraven. De lezing van deze zoo verschikkelijke drama's, waarin men de booze hartstogten van de menschen eenen strijd op leven en dood ziet voeren tegen de maatschappij, welke hen beschuldigt, zoude niet verloren zijn voor de wetenschap. Het ontleedmes van eene hartstogtelooze en volhardende instructie legt daar de gedachte van eenen misdadiger bloot, gelijk Gall dit deed, terwijl hij zijne hersenen onderzocht. Indien men er slechts de eenvoudige signalementen vond, welke de waakzame Justitie op eenige kriminele proces-stukken opteekent, zouden misschien zoodanige schetsen leerzamer zijn, dan het gezigt van al die eenvormige gelaatstrekken, welke wij in de wereld ontmoeten, of de beschouwing van alle menschelijke schedels, welke wij uit onze kerkhoven opgraven; want ook daar, gelijk in de wereld, heerscht de middelmatigheid.

Deze bedenkingen kwamen bij mij op, terwijl ik in een der ledige uren van de vacancie, de stukken doorbladerde van eene kriminele instructie, gevoerd in eene beruchte zaak, bij eene der regtbanken in de Provincien. Zie daar de geschiedenis, die mij getroffen heeft:

Een ieder herinnert zich den moord van Montmorency; twee jeugdige echtgenooten werden bij hunnen haard vermoord door twee vreemdelingen, welke zij in hunne herberg hadden opgenomen. De bijzonderheden van deze misdaad, met eene gruwelijke koelbloedigheid begaan, zijn in het geheugen van allen geprent gebleven. De schuldigen waren twee *forcats* (tot dwangarbeid veroordeelden), welke kort te voren uit het bagne van Rochefort waren ontkomen, waarin een arrest der Assises hen had geworpen, hetwelk hen tot altijddurenden dwangarbeid had veroordeeld. Zij waren ontvlugt in weerwil der waakzaamheid van talrijke soldaten, in weerwil der driedubbele ringmuur, welke diepe bedding Charente, de muren der haven en de wallen der stad rondom hen vormden; in weerwil der dubbele keten, welke dag en nacht het ligchaam knelt van hen, die voor hun geheel leven veroordeeld zijn. De geschiedenis van deze menschen was een weefsel van misdaden. Te zamen opgesloten zijnde wegens dezelfde feiten, had de gemeenschap van hun ellendig leven, en misschien ook de gruwelijke gelijkenis van hunne ziel eene naauwe sympathie tusschen hen doen ontstaan. Men had hun dan ook in het bagne der ridderlijken naam gegeven van *wapenbroeders*.

Een van deze zonderlinge vrienden heette Daumas-Dupin. Na zijne misdaad vlugtte hij naar Italie, doch Frankrijk verkreeg zijne uitlevering; hij werd naar Frankrijk terug gebragt, en teregt gesteld. Allen die de debatten en deze zaak hebben bijgewoond, zullen het walgelijke uiterlijke van dezen man niet kunnen vergeten. Ik meen nog die dunne lippen te zien, die spitse neus met wijdgeopende neusgaten, die grijze, levendige oogen, en vooral dat hoofd, hetwelk smal van voren, al breeder en breeder werd bij het bovendste des schedels en achter de ooren; dat hoofd, bedekt met zwart, dik, ruw haar, hetwelk geleek naar de manen van eenen leeuw, die het voorhoofd overschaduwen van eenen tijger. Daumas-Dupin werd tot den dood veroordeeld en geëxecuteerd.

Zijn medepligtige was zekere Robert Saint-Clais. Deze man, begaafd met eenen ontembaren moed en eene wonderbare ligchaamskracht, overtrof nog zijnen makker in veerkracht en wreedheid. Hij was het, die het plan ter ontvlugting vormde en uitvoerde. De twee vlugtelingen stortten zich te zamen van de muren neder, die Rochefort omringen, muren, welke hooger dan 20 voeten zijn. Saint-Clais bekwam geen letsel, maar Daumas Dupin brak zijn been, en bleef op de plaats liggen; zijn makker nam hem op zijne schouders, en beladen met dien geweldigen last, belemmerd door het gewigt zijner ketenen, legde hij in de moerassige vlakten der Charente meer dan tien mijlen zonder ophouden af. Hij was het die den moord van Montmorency aanried, en zich voor het grootste gedeelte met de misdaad belastte.

Toen deze volbragt was, betwistte hij aan zijnen makker den buit, dien zij te zamen gemaakt hadden, dwong hem, dien af te staan en verdween. De ijverigste vervolgingen werden vruchteloos in het werk gesteld om hem weder te vatten. Men vernam dat hij door Piemont, Zwitserland en Duitschland was getrokken, en dat hij op de grenzen van Turkye in een der aldaar liggende regementen was ingelijfd. Na verloop van eenigen tijd vernam men uit officiele rapporten, dat hij in een gevecht tegen rooverbenden was gesneuveld, na wonderen van dapperheid gedaan te hebben, en dat deze ellendige, getroffen door eenen kogel in het hart, den schoonsten dood gestorven was, den dood van den krijgsman!

In 1830, was op eenen schoonen herfstdag een talrijk gezelschap vereenigd in de groote zaal van het voornaamste hôtel van Valence. Te Valence, gelijk in alle steden van het zuiden, kan men niet ligt zijn middagmaal houden dan aan de tafel waar alle gasten verschijnen (*table d'hôte*). In deze schoone streken vindt men altijd in dat saizoen menigvuldige reizigers. Ook zat, gelijk ik zoo even zeide, op dien dag een talrijk gezelschap aan de gemeente tafel van het *Hôtel de l'Europe* te Valence.

Het is een vreemd schouwspel, hetwelk eene zoodanige tafel oplevert, rondom welke het toeval eene menigte van lieden van alle landen, standen en leeftijden vergadert. Zonderling is het, en niettemin waar, dat eene innige gemeenzaamheid spoedig plaats vindt tusschen alle die personen, welke tot op dien dag, elkander misschien nimmer gezien hadden, en welke welligt bij het einde van den maaltijd uit een zullen gaan om elkander nimmer weder te zien. Meestal ziet men dat bij deze soorten van tafels aan eenigen redenaar de schepter van het onderhoud in handen valt. Indien dit een handels-reiziger is, dan is het raadzaam, om zoo spoedig mogelijk henen te ijlen. En dit gebeurt maar te dikwijls. Somtijds vindt men er ook van die lieden, welke men niet moede wordt te hooren.

Alzoo gebeurde het op den dag waarvan wij spreken. Hij die de rol van spreker vervulde, was een man van middelbare jaren, die, wanneer men de gemakkelijkheid uitzondert, waarmede hij zich uitdrukte, niets had dat hem bijzonder onderscheidde, ten zij misschien, dat hij, in weerwil der hitte van het jaargetijde, van hoofd tot teenen in het zwart gekleed was, zoo als dit nog de gewoonte is van alle advokaten, geneesheeren en geleerden in alle steden van Europa.

Het gesprek was gevallen op het stelsel van Lavater en de nieuwe zielkundige leerstellingen. De *zwarte Heer* (alzoo noemden hem de gasten) zeide, dat Lavater, niettegenstaande de kwakzalverij zijner leer, eene menigte opmerkingen had gemaakt, vol justheid en gewigt. Hij beweerde, dat de voornaamste gebeurtenissen des levens diepe sporen achter lieten op het gelaat der menschen, den onfeilbaren spiegel der ziel; dat de terugkeer derzelfde denkbeelden, de werking der knaging en der hevige hartstogten op eene volstrekt gelijke wijze de gelaatstrekken aanduiden. Hij voegde er bij, dat de sporen, benevens de zielkundige opmerkingen van Gall en Spurzheim, voldoende waren om den beoefenaar dezer wetenschap de neigingen te doen kennen, welke de natuur en de gewoonte aan iederen mensch gegeven had, als ook de daden, waartoe hij zich had laten wegslepen.

„Wat mij betreft," zeide hij ten slotte, „ik heb er nimmer in vergist."

Men begrijpt, dat hij deze woorden meer dan ééne stem zich verhief om den *zwarten heer* uit te dagen, bewijzen van zijne kennis te geven. Hij deed op verscheidene gasten proeven van zijne waarzeggingskunst. De ernstige proeestukken, waaruit ik deze bijzonderheden put, zeggen niet, of eenigen reden hadden zich over hunne nieuwsgierigheid te berouwen; of niet meer dan eene schoone reizigster, eenen blos op hare wangen voelde bij de antwoorden, door hare onvoorzigtige vragen uitgelokt. Al wat ik heb kunnen zien, was, dat de overtuiging volkomen was, en dat ergeen gast was, die niet aan de wetenschap van den *zwarten heer* geloofde.

Ik bedrieg mij evenwel: één hunner volhardde in zijne ongeloovigheid. Het was een man, die tot op dit oogenblik geen deel had genomen aan het algemeene gesprek, en nog door niemand was opgemerkt.

„Ik beweer," zeide hij, op de aanwezigen eenen zonderlingen blik werpende, „dat alles valsch is in dat stelsel; dat de gedachten van den mensch even min op zijn gelaat kunnen gelezen worden als zijne neigingen eene bepaalde plaats innemen in de hersenen, en de beenen-kast van zijnen schedel doen uitbuilen. Van weinige menschen was het leven onrustiger dan het mijne, „voegde hij er met eenen bitteren grimlach bij: „weinige gedachten hebben diepere sporen moeten nalaten dan de mijne, en evenwel daag ik u uit te zeggen, wie ik ben."

Terwijl de onbekende sprak, had de *zwarte heer* aanhoudend zijne oogen op hem gevestigd, en scheen door een onaangenaam gevoel aangedaan. Hij bewaart het stilzwijgen. Toen spoort een ieder hem aan om te antwoorden, en de onbekende vooral herhaalt op eenen gramstorigen en beleedigenden toon: „Ik daag u uit te zeggen, wie ik ben." — „Wel aan," zeide eindelijk de *zwarte Heer*, al meer en meer bewogen, en als beheerscht door een magtig gevoel, hetwelk hem tegen zijnen wil deed spreken, „gij hebt gelijk; deze wetenschap is niet onfeilbaar, en gij zijt gelukkig dat men dit zeggen kan, want indien zij het ware, zoudt gij een der grootste misdadigers zijn, die de aarde immer gedragen heeft. Gij bezit alle de kenteekenen, waaraan men eenen moordenaar onderscheidt."

Op deze woorden, met eene bewogen stem uitgesproken, ontstond er in de zaal een dof geruisch, en vervolgens een diep stilzwijgen.

De onbekende stond op met eene verschrikkelijke drift. Zijn gelaat was geheel vertrokken door verontwaardiging en toorn. Op dat oogenblik was hij vreesselijk te zien. Alle aanwezigen verbleekten. Plotselijk verneemt men een groot geraas buiten de zaal. De waard trad geheel ontsteld binnen, en verhaalde dat een diefstal van zilver in een naburig dorp gepleegd was; dat de man, dien men verdacht hield deze misdaad begaan te hebben, in hun midden moest zijn, en dat de agenten der Justitie eene huiszoeking kwamen doen.

Alle blikken wendden zich naar den onbekende, die op dit berigt plotselijk scheen te verstijven. De gestolen voorwerpen werden in zijn koffer gevonden. Men nam hem in hechtenis. Na eenige dagen van een hardnekkig stilzwijgen, legde hij eene gruwelijke bekentenis af. Deze man was Robert Saint-Clais, de medepligtige van Daumas-Dupin, de moordenaar van *Montmorency!*

Hij was niet in Duitschland gestorven, gelijk men had gemeend, maar na vele wisselingen, gedreven door eene onwederstaanbare noodlottigheid, naar zijn vaderland zijn hoofd komen terugbrengen, dat toegezegd was aan den beul.

Wat den *zwarten Heer* betreft, hebben de stukken der instructie mij zijnen naam niet opgegeven. Uit de berigten, die ik heb kunnen inwinnen, heb ik alleen vernomen, dat hij in zijne trekken veel gelijkenis had met eenen geneesheer van Lyon, zeer bekend wegens zijne zielkundige studien, en die eene aardige verzameling bezat van schedels van geguillotineerden, zeer netjes in zijne studeerkamer geschaard op plankjes van massief mahoniehout.

(*Nieuwe Amsterd. Court. en Alg. Handelsb.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.